

РЕШЕНИЕ

№ 6122

гр. София, 15.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 15.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3082** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 15 от Закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили, вр. чл.чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на М. В. Д. от [населено място], против Решение № 134 от 29.02.2012 г. на директора на Агенция „Митници”, с което е оставил без уважение молба от същата, вх. № М94-58/14.03.2011 г. по описа на Митница – В..

В съдебното производство жалбоподателят не е представляван. С жалбата е заявено искане за отмяна на решението.

Ответникът – директорът на Агенция „Митници”, посредством юрисконсулт оспорва жалбата със становище за правилност и законосъобразност на оспореното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и представя писмена защита.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ – ГРАД приема за безспорни следните факти.

С подадено пред Митница В. на 03.01.2011 г. искане, на основание чл. 7, ал. 1 от Закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили жалбоподателят М. Д. е пожелала да ѝ бъде възстановен надвнесен акциз за внесен на територията на страната на 19.03.2007 г. употребяван лек автомобил. С Решение № АК-86/02.02.2011 г. началникът на териториалната митница е определил, сумата на надвнесения акциз да бъде възстановена, заедно със съответната лихва. Това решение е влязло в законна сила на 21.02.2011 г., защото не е било оспорено. На 24.02.2011 г. по банковата ѝ сметка е постъпила сума от 3 350 лева, представляваща възстановен надвнесен акциз, както и сумата от 52, 13 лева - законната лихва по чл. 4 ЗВНАУА,

начислена, считано от 01.01.2011 г. – датата на влизане на закона в сила. Едва след като разбрала за така преведените суми, на 14.03.2011 г. Д. подала пред началника на Митница В. нова молба, вх. № М94-58 от същата дата, която била изпратена на директора на Агенция „Митници”. С молбата се претендира изплащане на лихви в размер на 1 719, 79 лева, върху сумата на надвнесения акциз, считано от 12.03.2007 г. – датата на внасяне на акциза. На тази молба ответникът – директор на Агенция „Митници” се е произнесъл с оспореното Решение № 134 от 29.02.2012 г., като е оставил молбата без уважение. Приел е, че лихвата е дължима от момента на влизане в сила на ЗВНАУА, т.е. – 01.01.2011 г.

Жалбоподателят не е съгласен с така определения начален момент на законната лихва и оспорва решението на директора на Агенция „Митници”. Това оформя и правния спор по делото, тъй като по отношение на фактите страните не спорят.

Съдът приема, предвид разпоредбите на чл. 15, ал. 1, ал. 3 ЗВНАУО, вр. чл. 156, ал. 1 ДОПК, че жалбата против Решение № 134/29.02.2012 г. на директора на Агенция „Митници” е процесуално допустима.

Безспорно е че сумата за акциза, внесен през 2007 г. е била определена от компетентен митнически орган, по реда на чл. 76г, ал. 4 (отм.) ЗАДС, т.е. с акт, който представлява индивидуален административен акт, по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Известно е, че практическата причина за приемането на специалния закон – ЗВНАУО е постановеното от Съда на Европейския съюз (СЕС) Решение от 03.06.2010 г. по дело С-2/09, с което Общостният съд се е произнесъл по поставени от ВАС три преюдициални въпроси.

Становището на ответника, изложено в оспореното решение, че приложение следва да намери второто изречение на ал. 6 на чл. 129 ДОПК не се споделяше от настоящия състав на АССГ, според който, процесният случай не попада в категорията „останали случаи” и определено не касае задължителни осигурителни вноски, а акциз за внос на употребявано моторно превозно средство.

ЗВНАУО (чл. 4) не е определил прецизно моментът (периодът), от който Държавата дължи лихви върху неоснователно определеното задължение, но с § 1 от ДР изрично е препратил за неуредените случаи към разпоредбите на ДОПК. Чл. 129 ДОПК, като част от Глава шестнадесета „Особени производства”, Раздел I „Прихващане и възстановяване” регламентира процедурата за извършване на прихващане и/или възстановяване на (чл. 128, ал. 1) „недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване, съгласно данъчното или осигурителното законодателство. Алинея шеста на чл. 129 урежда въпроса със законната лихва при връщане на недължимо внесени или събрани суми. Уредбата се съдържа в две изречения на ал. 6. Според първото, „недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. Според второто изречение, „в останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 – 4”. Разграничителният критерий за това, коя норма е конкретно приложима за случая е основанието, на което са недължимо внесени или събрани определени суми и той се съдържа в първото изречение, а именно: „когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите”. По силата на чл. 104, ал. 1 ЗАДС митническите органи имат правомощията на органи по приходите. Съобразявайки

обаче създадената по аналогични казуси практика на Върховния административен съд (Решение № 13188/23.10.2012 г. по адм. дело № 66/2012 г.; Решение № 14120/12/11/2012 г. по адм. дело № 1205/2012 г.), Съдът е задължен да приеме, че жалбата е неоснователна.

ЗВНАУО е уредил процедура по възстановяване на надвнесен акциз (Глава втора), която се открива с подаване на искане. Съдържанието на текстовете на чл. чл. 8, 9 не дава основание да бъде прието, че компетентният митнически орган разполага с правото на преценка, освен по отношение процесуалната редовност на искането и по отношение възстановяването на надвнесения акциз. Нормата на чл. 9, ал. 2 е императивна. Следва да бъде прието обаче, че щом правното основание за възстановяване на част от акциза, квалифициран като недължимо внесен е възникнало по силата на специалния ЗВНАУО и при условие, че възстановяването се дължи едва след подаване на искане, то лихвата се дължи от момента, в който митническата администрация е изпаднала в забава. Това ще бъде моментът на подаване на искането, по реда на чл. 7, ал. 1, за случай – 03.01.2011 г. Но след като административният орган е приел, че този момент е датата на влизане в сила на закона – 01.01.2011 г., тази дата следва да бъде приета за начална, защото се явява по-благоприятна за жалбоподателя. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Според изхода на съдебния спор подателят на жалбата дължи да заплати на ответника, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото определя на 150 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от М. В. Д., против Решение № 134 от 29.02.2012 г. на директора на Агенция „Митници”, с което е оставил без уважение молба вх. № М94-58/14.03.2011 г. по описа на Митница – В..

ОСЪЖДА М. В. Д. – ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вход „А”, ап. 41 да заплати на Агенция „Митници” юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 лв. (сто и петдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: